

Не искам да бъда различна!

От Илайза Броудбент
(По истинска история)

„Ценността на душите е огромна в Божиите очи“
(Учение и завети 18:10).

Мика с нетърпение очакваше часа по танци. Тя обичаше да слуша музиката. Обичаше да прави „пеперудата“ точно както трябва. Най-много ѝ харесваше, когато всички деца танцуват заедно. Когато правеха това, сякаш те всички бяха еднакви. Тя чувстваше, че не е единствената със синдром на Даун.

Днес те учиша нова танцова стъпка. Мика гледаше как учителката скочи във въздуха. Гледаше как

другите момичета опитват. Някои веднага успяха. На други им трябваша няколко опита. Мика опитваше отново и отново, но не се получаваше.

„Ще ми помогнете ли, госпожо?“ – попита Мика.

Момичето до Мика я погледна. След това се наведе към приятелката си. „Защо говори така?“ – прошепна тя. И двете момичета се обърнаха и погледнаха Мика.

На път към дома Мика мълча през целия път.

Когато се прибраха, Мама месеше тесто в кухнята.

Имаше брашно на бузата. Понякога това караше Мика да се засмее. Но днес тя само пусна чантата си на пода и седна на стола до кухненската маса.

„Как бяха танците?“ – попита мама.

„Ужасно беше – каза Мика. – Помолих за помощ, а едно момиче каза, че говоря смешно. След това ме зяпаше“. Мика наведе глава. „Вече не искам да ходя на танци“.

„О, Мика – каза Мама! – Много съжалявам. С татко ти обичаме да те гледаме как танцуваш. Много се гордеем с твоето старание!“

Мика усети как сълзите ѝ напират. „Не ми харесва този синдром на Даун в мен. Не ми харесва, че лицето ми е различно. Иска ми се да не беше толкова трудно да уча нови неща. Трябва да се упражнявам дори в говоренето!“

Татко седна до Мика и я прегърна. „Мика, обичаме те *толкова много*. Не искаме нищо в теб да се променя“.

Но Мика само поклати глава и покри с ръце лицето си. „Не искам да бъда различна. Искам моят синдром на Даун да се махне от мен!“

Мама и Татко замълчаха за момент.

„Имам идея“ – каза Мама. Мика погледна над ръцете си. „Защо не се помолиш и не попиташ Небесния Отец какво *Той* мисли за теб?“

Мика помисли върху това. Тя обичаше да се моли. Бавно кимна. „Може ли да напишеш въпроса, за да не забравя какво да попитам?“

Мама написа въпроса. След това Мика взе листа и отиде в стаята си, за да се помоли.

Когато дойде в кухнята след няколко минути, лицето на Мика сияеше. „Небесният Отец отговори!“ – каза тя.

„Какво каза?“ – попита мама.

„Той каза: „Мика, обичам те точно такава, каквато си“ – каза тя. – И Той каза това на ВИСОК глас!“

Следващата седмица на танците Мика не се тревожеше какво мислят другите момичета за нейния синдром на Даун. Вместо това тя забеляза друго момиче на име Сара, което изглеждаше тъжно. На Сара също ѝ беше трудно да научи новите стъпки.

Когато Мика се прибра, тя реши да напише бележка на Сара. Тя нарисова много сърца. Мама ѝ помогна с правописа.

„Скъпа Сара – написа Мика, – Ти си страхотна танцьорка. Искам да бъда твоя приятелка. Радвам се, че си в моя клас по танци“.

Мика нямаше търпение да даде бележката на Сара. Тя искаше Сара също да се чувства щастлива и обичана на танците. ●

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

